

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski

Protokolant starszy inspektor sądowy Mariusz Pogorzelski

po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu jawnym w dniu 22 października 2024 r., sprawy dyscyplinarnej sędziego Sądu Okręgowego w X . X.Y..., obwinionego o to, że:

- 20 kwietnia 2021 r. w R., jako funkcjonariusz publiczny, sędzia, przewodniczący składu orzekającego w sprawie o sygn. akt [...] Sądu Okręgowego w X., która rozpoznawana była na posiedzeniu w przedmiocie przyznania zwrotu utraconego zarobku, działając z zamiarem bezpośrednim, przekraczając swoje uprawnienia w sposób oczywisty i rażąco obraził przepisy prawa, to jest art. 618b § 3 k.p.k., poprzez spowodowanie przyznania przez Sąd, orzekający w składzie jednoosobowym, świadkowi M. M. kwoty 232,05 zł. (dwustu trzydziestu dwóch złotych pięciu groszy) tytułem utraconego zarobku w związku ze stawiennictwem na rozprawie, działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego, bowiem należna świadkowi kwota nie mogła przekroczyć, na podstawie wskazanego przepisu, 82,31 zł. (osiemdziesięciu dwóch złotych trzydziestu jeden groszy), wyczerpując również znamiona umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego z art. 231 § 1 k.k., to jest o czyn z art. 107 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej powoływana jako u.s.p.);

- 24 maja 2021 r. w R., jako funkcjonariusz publiczny, sędzia, przewodniczący składu orzekającego w sprawie o sygn. akt [...] Sądu Okręgowego w X., która rozpoznawana była na posiedzeniu w przedmiocie przyznania zwrotu utraconego zarobku, działając z zamiarem bezpośrednim, przekraczając swoje uprawnienia w sposób oczywisty i rażąco obraził przepisy prawa, to jest art. 618b § 3 k.p.k., poprzez spowodowanie przyznania przez Sąd, orzekający w składzie jednoosobowym, świadkowi J. R. kwoty 500 zł. (pięciuset złotych) tytułem

utraczonego zarobku w związku ze stawiennictwem na rozprawie, działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego, bowiem należna świadkowi kwota nie mogła przekroczyć, na podstawie wskazanego przepisu, 82,31 zł. (osiemdziesięciu dwóch złotych trzydziestu jeden groszy), a nadto świadek nie wykazał utraty zarobku, wyczerpując również znamiona umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego z art. 231 § 1 k.k., to jest o czyn z art. 107 § 1 pkt 1 u.s.p.;

- 30 listopada 2021 r. w R., jako funkcjonariusz publiczny, sędzia, przewodniczący składu orzekającego w sprawie o sygn. akt [...] Sądu Okręgowego w X., która rozpoznawana była na posiedzeniu w przedmiocie przyznania zwrotu utraczonego zarobku, działając z zamiarem bezpośrednim, przekraczając swoje uprawnienia w sposób oczywisty i rażący obraził przepisy prawa, to jest art. 618b § 3 k.p.k., poprzez spowodowanie przyznania przez Sąd, orzekający w składzie jednoosobowym, świadkowi B. Ł. kwoty 250 zł. (dwustu pięćdziesięciu złotych) tytułem utraczonego zarobku w związku ze stawiennictwem na rozprawie, działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego, bowiem należna świadkowi kwota nie mogła przekroczyć, na podstawie wskazanego przepisu, 82,31 zł. (osiemdziesięciu dwóch złotych trzydziestu jeden groszy), wyczerpując również znamiona umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego z art. 231 § 1 k.k., to jest o czyn z art. 107 § 1 pkt 1 u.s.p.

postanowił:

1. na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. umorzyć postępowanie dyscyplinarne wobec sędziego Sądu Okręgowego w X.. X.Y.. odnośnie zarzucanych mu czynów;
2. kosztami postępowania dyscyplinarnego obciążyć Skarb Państwa.

Pismem z dnia 24 lutego 2022 r., akt [...], Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych wniósł o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej sędziego Sądu Okręgowego w X. X.Y..., obwinionego o to, że:

- 20 kwietnia 2021 r. w R., jako funkcjonariusz publiczny, sędzia, przewodniczący składu orzekającego w sprawie o sygn. akt [...] Sądu Okręgowego w X., która rozpoznawana była na posiedzeniu w przedmiocie przyznania zwrotu utraconego zarobku, działając z zamiarem bezpośrednim, przekraczając swoje uprawnienia w sposób oczywisty i rażący obraził przepisy prawa, to jest art. 618b § 3 k.p.k., poprzez spowodowanie przyznania przez Sąd, orzekający w składzie jednoosobowym, świadkowi M. M. kwoty 232,05 zł. (dwustu trzydziestu dwóch złotych pięciu groszy) tytułem utraconego zarobku w związku ze stawiennictwem na rozprawie, działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego, bowiem należna świadkowi kwota nie mogła przekroczyć, na podstawie wskazanego przepisu, 82,31 zł. (osiemdziesięciu dwóch złotych trzydziestu jeden groszy), wyczerpując również znamiona umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego z art. 231 § 1 k.k., to jest o czyn z art. 107 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej powoływana jako u.s.p.);

- 24 maja 2021 r. w R., jako funkcjonariusz publiczny, sędzia, przewodniczący składu orzekającego w sprawie o sygn. akt [...] Sądu Okręgowego w X. ., która rozpoznawana była na posiedzeniu w przedmiocie przyznania zwrotu utraconego zarobku, działając z zamiarem bezpośrednim, przekraczając swoje uprawnienia w sposób oczywisty i rażący obraził przepisy prawa, to jest art. 618b § 3 k.p.k., poprzez spowodowanie przyznania przez Sąd, orzekający w składzie jednoosobowym, świadkowi J. R. kwoty 500 zł. (pięciuset złotych) tytułem utraconego zarobku w związku ze stawiennictwem na rozprawie, działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego, bowiem należna świadkowi kwota nie mogła przekroczyć, na podstawie wskazanego przepisu, 82,31 zł. (osiemdziesięciu dwóch złotych trzydziestu jeden groszy), a nadto świadek nie wykazał utraty zarobku, wyczerpując również znamiona umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego z art. 231 § 1 k.k., to jest o czyn z art. 107 § 1 pkt 1 u.s.p.;

- 30 listopada 2021 r. w R., jako funkcjonariusz publiczny, sędzia, przewodniczący składu orzekającego w sprawie o sygn. akt [...] Sądu Okręgowego w X., która rozpoznawana była na posiedzeniu w przedmiocie przyznania zwrotu utraconego zarobku, działając z zamiarem bezpośrednim, przekraczając swoje uprawnienia w sposób oczywisty i rażący obraził przepisy prawa, to jest art. 618b §

3 k.p.k., poprzez spowodowanie przyznania przez Sąd, orzekający w składzie jednoosobowym, świadkowi B. Ł. kwoty 250 zł. (dwustu pięćdziesięciu złotych) tytułem utraconego zarobku w związku ze stawianictwem na rozprawie, działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego, bowiem należna świadkowi kwota nie mogła przekroczyć, na podstawie wskazanego przepisu, 82,31 zł. (osiemdziesięciu dwóch złotych trzydziestu jeden groszy), wyczerpując również znamiona umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego z art. 231 § 1 k.k., to jest o czyn z art. 107 § 1 pkt 1 u.s.p.

W dniu 17 października 2022 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) obrońca obwinionego wniósł o skierowanie sprawy na posiedzenie celem umorzenia postępowania na podstawie art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.k. W uzasadnieniu wskazał, iż zachowanie obwinionego nie jest bezprawne, gdyż zaprezentowany model wykładniczy jest dopuszczalny, a nadto prawidłowy i zasługujący na aprobatę, w konsekwencji czego brak jest możliwości uznania, że obwiniony dopuścił się popełnienia deliktu dyscyplinarnego, a tym bardziej czynu zabronionego.

Pismem z dnia 17 maja 2023 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) obrońca obwinionego wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2023 r. o sygn. akt I ZSK 43/22 oraz wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2023 r. o sygn. akt I ZSK 16/22.

W dniu 19 kwietnia 2024 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo sędziego Sądu Okręgowego G.K. z informacją o zgłoszeniu udziału w sprawie i jego powołaniu na Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości do prowadzenia spraw m. in o sygn. akt: I ZSK 20/22. W treści pisma zawarto załączniki w postaci kopii zarządzenia Ministra Sprawiedliwości o powołaniu sędziego Sądu Okręgowego G.K. jako Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości do prowadzenia spraw m.in. o sygn. akt I ZSK 20/22 oraz kopię postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 kwietnia 2024 r. o sygn. akt: [...] o wstąpieniu do postępowania dyscyplinarnego prowadzonego pod sygn. akt I ZSK 20/22.

Pismem z dnia 22 maja 2024 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) Rzecznik Dyscyplinarny Ministra Sprawiedliwości cofnął wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej dotyczącej sędziego Sądu Okręgowego w X. X.Y., wnosząc o skierowanie sprawy na posiedzenie w trybie art. 115 § 1 u.s.p. i art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p.

Pismem z dnia 2 października 2024 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) Rzecznik Dyscyplinarny Ministra Sprawiedliwości wniósł o odroczenie posiedzenia i wyznaczenie składu dwóch sędziów Sądu Najwyższego i jednego ławnika Sadu Najwyższego do rozpoznania kwestii umorzenia postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Postępowanie dyscyplinarne prowadzone przeciwko obwinionemu sędziemu Sądu Okręgowego w X. X.Y.. należało umorzyć z uwagi na zaistnienie negatywnej przesłanki procesowej określonej w art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela, która czyni dalsze procedowanie niedopuszczalnym.

Poprzedzając przystąpienie do merytorycznego omówienia motywów rozstrzygnięcia w kwestii zasadniczej, poczynić należy kilka uwag dotyczących składu sądu orzekającego w przedmiocie umorzenia postępowania dyscyplinarnego.

Zgodnie z art. 110 § 1 pkt 1 lit. b u.s.p. w sprawach przewinień dyscyplinarnych wyczerpujących znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego lub umyślnych przestępstw skarbowych, lub sprawach, w których Sąd Najwyższy zwrócił się z wnioskiem o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej wraz z wytknięciem uchybienia, oraz sprawach, o których mowa w art. 107 § 1 pkt 3, w pierwszej instancji, Sąd Najwyższy orzeka w składzie dwóch sędziów orzekających w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej i jednego ławnika Sądu Najwyższego.

Na tle powyższego szczególnie istotne stało się zdekodowanie zawartego w uprzednio powołanym przepisie pojęcia "w sprawach", a zatem czy w omawianym terminie chodzi o sprawy dyscyplinarne rozumiane sensu stricto, co ogranicza je do spraw dyscyplinarnych rozpoznawanych na rozprawie, czy też sensu largo, co

nakazywałoby uznać kolegialny skład za właściwy również w postępowaniach incydentalnych.

Analiza powyższego zagadnienia nakazuje uznać, iż umiejscowienie art. 110 u.s.p., a także dalszych regulacji zawartych w rozdziale 3 u.s.p. o postępowaniu dyscyplinarnym sędziów, wyraźnie wskazuje, iż chodzi o postępowanie dyscyplinarne sensu stricto. Składy sądu wskazane zatem w art. 110 § 1 u.s.p. oraz 73 § 1 ustawy o SN orzekają tylko w takim postępowaniu. Powyższe przyjęcie wspiera dodatkowo fakt, że w omawianych składach znaleźli się ławnicy, którzy nie orzekają w innych sprawach wiążących się ze statusem sędziów (vide art. 110 § 2a u.s.p. oraz art. 79 ustawy o SN). Należy również zauważyć, że z szerszej perspektywy systemowej widoczne jest, iż w sprawach karnych ustawodawca decyduje się na składy mieszane (sędziowsko-ławnicze) w postępowaniach mających za przedmiot kwestię odpowiedzialności karnej, a nie inne zagadnienia o charakterze dodatkowym czy incydentalnym. To założenie, dość konsekwentnie przestrzegane w postępowaniu karnym, powinno zatem służyć za ogólną systemową wskazówkę ważną również dla postępowań dyscyplinarnych sensu largo, w których standardy karnoprosesowe są oczywistym punktem odniesienia. Nie sposób bowiem dostrzec korzyści z udziału czynnika społecznego w rozstrzygnięciu prostych spraw incydentalnych czy też w tych, w których ustawa zakazuje wszczęcia lub prowadzenia postępowania. Kwestia ta rysuje się natomiast odmiennie, gdy weźmie się na tapet zagadnienie uchybienia godności sędziego, gdzie wizja społecznej perspektywy danego zachowania osoby pełniącej tę służbę nabiera doniosłe znaczenie. Mając w polu widzenia względy natury celowościowej nie znajduje zatem prakseologicznego uzasadnienia sytuacja, w której kwestie o charakterze formalnym, stricte należące do sfery oceny natury prawnej a nie faktycznej, miałyby być rozstrzygane przez sąd w takich samych składach jak kwestie najbardziej doniosłe i merytorycznie skomplikowane. Do tej pierwszej kategorii z pewnością można zaliczyć sprawy w przedmiocie umorzenia postępowania dyscyplinarnego, jako że kategorię brzmienie przepisu art. 17 k.p.k. i jego stanowczy charakter obliguje sąd do umorzenia postępowania. Nieuzasadnione jest zatem twierdzenie o konieczności wyznaczenia składu kolegialnego i udziału czynnika społecznego postaci ławnika SN w układzie

procesowym, gdzie ustawodawca nakazuje umorzenie postępowania, jak również nie znajduje uzasadnienia by takowe rozstrzygnięcie nie mogło nastąpić w procedurze nieobarczonej nadmiernym formalizmem.

Względy systemowe nakazują opowiedzieć się zatem za poglądem, iż regulacja z art 110 u.s.p. dotyczy wyłącznie postępowań dyscyplinarnych rozumianych sensu stricto, a zatem gdy Sąd Najwyższy na rozprawie decyduje w przedmiocie przewinienia dyscyplinarnego określonego sędziego. W pozostałych kwestiach odpowiednie zastosowanie - poprzez art 128 u.s.p. - znajdzie regulacja z art. 30 k.p.k., która wprost reguluje skład sądu pierwszej i drugiej instancji na posiedzeniu. Zważyć bowiem należy, iż postępowanie w przedmiocie rozpoznania sprawy dyscyplinarnej zostało unormowane w przepisach u.s.p. w zakresie najistotniejszej jego materii, a poza jej zakresem znalazło się wiele szczegółowych zagadnień, wobec czego ustawodawca - poprzez wprowadzenie normy odsyłającej zawartej w art. 128 u.s.p. - zdecydował się na przyjęcie otwartej formuły recypowania przepisów kodeksu postępowania karnego, pozwalającej na racjonalne korzystanie w judykaturze dyscyplinarnej z przepisów procedury karnej.

Reasumując, skoro zatem ustawa prawo o ustroju sądów powszechnych nie reguluje składu Sądu Najwyższego na posiedzeniu to, w myśl przedstawionej powyżej wykładni systemowej, wówczas zastosowanie znajduje art. 30 k.p.k. w zw. z art 128 u.s.p., a tym samym obsada orzecznicza Sądu Najwyższego na posiedzeniu winna być złożona z 1 sędziego, chyba że Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Odpowiedzialności Zawodowej zarządzi rozpoznanie sprawy w składzie 3 sędziów.

Przechodząc natomiast do rozważań dotyczących kwestii zasadniczej wskazać należy, iż u.s.p. nie reguluje swym zakresem postępowania w przypadku cofnięcia wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, wobec czego koniecznym jest zastosowanie odesłania z art. 128 u.s.p., które upoważnia do odpowiedniego stosowania przepisów Kodeksu postępowania karnego. W piśmiennictwie podkreśla się, że tego rodzaju przepisy odsyłające wyrażają nakaz posłużenia się analogią ustawy jako sposobem stosowania prawa w wypadkach wskazanych

przez przepis odsyłający (zob. J. Wróblewski, Przepisy odsyłające, ZNUŁ. Nauki Humanistyczne, Seria I, Łódź 1964, z. 35, s. 9).

Na gruncie procedury karnej przyjmuje się natomiast, iż w art. 14 k.p.k. ustawodawca wyraził zasadę skargowości, zgodnie z którą organ procesowy wszczyna i prowadzi postępowanie na skutek skargi podmiotu bezpośrednio zainteresowanego rozstrzygnięciem (§1). Zgodnie natomiast z treścią § 2 zd. 1 powołanego przepisu oskarżyciel publiczny może cofnąć akt oskarżenia do czasu rozpoczęcia przewodu sądowego na pierwszej rozprawie głównej. Wszczęcie postępowania sądowego zasadniczo uzależnione jest od skargi uprawnionego podmiotu, a jedynie wyjątkowo - jako odstępstwo od zasady - istnieje możliwość działania przez sąd z urzędu (zob. S. Stachowiak, Wpływ zasady skargowości na formę współczesnego polskiego procesu karnego [w:] Zasady procesu karnego wobec wyzwań współczesności. Księga ku czci Prof. S. Waltosia, red. J. Czapska, A. Gaberle, A. Światłowski, A. Zoll, Warszawa 2000, s. 485-491). Zasada skargowości nie zawęża się tym samym jedynie do inicjowania postępowania przed sądem pierwszej instancji, ale dotyczy każdego postępowania sądowego. Skargą w rozumieniu art. 14 § 1 k.p.k. jest akt oskarżenia oskarżyciela publicznego, posiłkowego lub prywatnego (art. 331 k.p.k., art. 487 k.p.k., art. 55 § 1 k.p.k.), jak również ich surogaty, jak wniosek o wydanie wyroku skazującego na posiedzeniu (art. 335 § 1 k.p.k.), wniosek o warunkowe umorzenie postępowania (art. 336 i 325i § 3 k.p.k.), wniosek o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym (art. 517d § 1 i 2 k.p.k.), czy też skarga złożona na policji w sprawach z oskarżenia prywatnego i przekazana sądowi (art. 488 § 1 k.p.k.). Do skarg, które stanowią żądanie wszczęcia określonego postępowania sądowego, należą także: zażalenie (art. 459 k.p.k.), apelacja (art. 444 k.p.k.), kasacja (art. 519 k.p.k.), skarga na wyrok sądu odwoławczego (art. 539a k.p.k.), wniosek o wznowienie postępowania (art. 542 k.p.k.), wniosek o podjęcie postępowania warunkowo umorzonego (art. 549 k.p.k.), wniosek o wydanie wyroku łącznego (art. 570 k.p.k.), wniosek o wydanie osoby ściganej (art. 602 k.p.k.), żądanie odszkodowania (np. art. 554 k.p.k.) itp. (zob. J. Kosonoga [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz do art. 1-166, red. R. A. Stefański, S. Zabłocki, Warszawa 2017, art. 14).

Analogicznie przedstawia się sytuacja w zakresie postępowania dyscyplinarnego, w którym warunkiem prowadzenia przed sądem dyscyplinarnym postępowania jest istnienie skargi zasadniczej pochodzącej od uprawnionego oskarżyciela (art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p., art. 114 § 8 u.s.p.). Funkcję żądania wszczęcia postępowania na jego gruncie pełni zatem wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, który determinuje możliwość zarówno wszczęcia, jak i prowadzenia postępowania dyscyplinarnego przeciwko sędziemu przed sądem. Dla merytorycznego rozpoznania wniosku wymagane jest skuteczne jego złożenie i utrzymywanie określonego żądania przez właściwego rzecznika dyscyplinarnego. Oznacza to, że może on wiążąco cofnąć wniesione pismo inicjujące to postępowanie. Cofnąć, w znaczeniu słownikowym, to m. in. wstrzymać lub odwołać coś, powrócić do poprzedniego stanu (zob. S. Dubisz (red.), Uniwersalny słownik języka polskiego, t. 1, Warszawa 2003, s. 480). Przyjąć zatem należy, że na gruncie postępowania dyscyplinarnego wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej jest czynnością odwołałą, a jego cofnięcie wywołuje taki stan, jakby powyższego w ogóle nie wniesiono, a zatem przestaje ona funkcjonować procesowo i nie wywołuje skutków prawnych (zob. J. Kosonoga [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz do art. 1-166, red. R. A. Stefański, S. Zabłocki, Warszawa 2017, art. 14).

Mając natomiast na uwadze fakt, że pismem z dnia 22 maja 2024 r. Rzecznik Dyscyplinarny Ministra Sprawiedliwości cofnął wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej dotyczącej sędziego Sądu Okręgowego w X. X.Y., postępowanie w sprawie należało umorzyć po myśli stosowanego odpowiednio na mocy analogii prawnej, wynikającej z regulacji przewidzianej z art. 128 u.s.p., art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.

Sąd Najwyższy uznał jednocześnie, iż doszło do skutecznego wstąpienia do toczącego się postępowania Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości i organ ten stał się właściwym do prowadzenia niniejszej sprawy dyscyplinarnej, co wyłącza możliwość podejmowania w niej czynności przez dotychczasowy organ dyscyplinarny, tj. Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych w Warszawie.

Wskazać bowiem należy, iż decyzją Ministra Sprawiedliwości na podstawie art. 112 b § 1 i 2 u.s.p. powołano sędziego Sądu Okręgowego w Szczecinie G.K. na Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości do prowadzenia spraw o sygn. akt: I ZSK 20/22. Następnie, postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2024 r., sygn. akt: [...], Rzecznik Dyscyplinarny Ministra Sprawiedliwości sędzia G.K. na podstawie art. 112 b § 1 zd. in fine i § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 Prawo o ustroju sądów powszechnych wstąpił do postępowania dyscyplinarnego prowadzonego pod sygn. akt I ZSK 20/22 przeciwko sędziemu Sądu Okręgowego w X. X.Y., zwracając się jednocześnie do Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych o zaniechanie wszelkich czynności we wskazanej sprawie.

Zgodnie natomiast z art. 112 b § 1 u.s.p. Minister Sprawiedliwości może powołać Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości do prowadzenia określonej sprawy dotyczącej sędziego. Powołanie Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości wyłącza innego rzecznika od podejmowania czynności w sprawie (§ 1). Rzecznik Dyscyplinarny Ministra Sprawiedliwości jest powoływany spośród sędziów sądów powszechnych lub Sądu Najwyższego (§ 2 zd. 1) Rzecznik Dyscyplinarny Ministra Sprawiedliwości może wszcząć postępowanie na wniosek Ministra Sprawiedliwości albo wstąpić do toczącego się postępowania (§ 3).

Sama już treść powołanego przepisu ustawy u.s.p. wprost zatem wskazuje, iż Minister Sprawiedliwości dysponuje uznaniową prerogatywą powołania rzecznika dyscyplinarnego do prowadzenia danej sprawy, a ten wstępuje do oznaczonego postępowania niezależnie od jego etapu. Posłużenie się przez ustawodawcę jednoznacznym w swym znaczeniu sformułowaniem „wyłącza innego rzecznika” ustanawia go natomiast właściwym do podejmowania czynności w danej sprawie.

Kierując się przedstawionymi względami rozstrzygnięto jak na wstępie.

[M. T.]

[ał]

